

Oponentský posudek bakalářské práce Marty Chwalinske „Polská škola v Praze: různé perspektivy multikulturalismu“

Autorka se ve své práci zaměřuje na polskou školu v Praze. Výzkum na škole tvoří nejpodstatnější část bakalářské práce. V jejím úvodu se autorka ještě krátce zamýšlí nad fenoménem multikulturalismu a multikulturní výchovy a představuje další polské školy v zahraničí.

Autorka zvolila velmi zajímavé téma s velkým potenciálem na zpracování a je třeba ji pochválit za relativně rozsáhlý seznam literatury. Autorka psala práci zároveň v jiném než mateřském jazyce, což se na kvalitě zásadně neprojevilo, přestože by si práce zasloužila ještě závěrečnou jazykovou korekturu od rodilého mluvčího.

Přes tyto klady, má práce bohužel značné množství nedostatků, na které se teď musím zaměřit. Začnu podle mého názoru hlavním nedostatkem, z kterého řetězovitě vyplývají ostatní. Autorka tvrdí, že si pro výzkum zvolila metodu zakotvené teorie (strana 15). Vzhledem ke zvolenému tématu je to v pořádku, tato výzkumná metoda však může představovat také past, do které se autora zdá se chytla. Autorka si de facto nevytyčila žádný cíl, neformulovala výzkumné otázky a tedy téma jejího výzkumu se stalo bezbřehým. Přestože se autorka v prvních částech práce odvolává na to, že ve škole dělala mnoho interview a byla na pozorování na mnoha hodinách (a právě velké množství získaných dat ji vedlo k volbě této metody), v praktické části se tak trochu mezi řádky čtenář dozví, že autorka dělala interview se třemi osobami (z nichž se dvěma se jednalo o interview opakované) a byla na pozorování na dvou hodinách z těchto třech respondentů. Na základě takto sebraných dat vyvozuje autorka závěry, které dokonce v jedné chvíli ústí až do útvaru, který ona sama nazývá typologií (strana 37 – 38).

Autorka se podobných zkratk dopouští i na poli multikulturalismu, o který se snaží svou práci opřít. V první části práce se snaží o přehled definic multikulturalismu a multikulturní výchovy respektive pedagogiky, bohužel termíny více nespecifikuje a pak je nahodile, spíše citem, používá při vyhodnocení výsledků výzkumu. A tak např. když interpretuje výsledky pozorování na dvou hodinách, sleduje v této souvislosti překvapivě a bez kontextu výskyt bohemismů v jazyce sledovaných dětí (str. 43). To by samo o sobě nebylo špatně, pokud by to mělo oporu v teoretické části práce, kde by autorka jasně stanovila vztah mezi výskytem výpůjček z druhého jazyka a multikulturalismem.

Díky tomu, že autorka přesně nespecifikovala cíl svého výzkumu respektive výzkumné otázky, nevedla se všemi svými respondenty stejné rozhovory a tedy v závěru de facto nemá možnost srovnání.

Při tomto výčtu nedostatků by bylo možno uvést celou řadu drobných nepřesností (např. na straně 9 používá autorka nekonzistentně pojmy multikulturní výchova a multikulturní pedagogika, na straně 14 zaměňuje slovo obyvatel a občan, na straně 25 se odvolává na multikulturní aspekty, předtím však jasně nedefinuje, co pod termínem rozumí, na straně 50 najednou bez předchozí souvislosti uvádí výčet dalších organizací sdružujících Poláky žijící v České republice apod.) myslím však, že ty spíše vychází z celkové bezkonceptnosti práce.

Přesto navrhuji práci k obhajobě a doporučuji zaměřit se především na tyto otázky:

- jak by autorka nyní s odstupem specifikoval výzkumné otázky
- na které z nich se jí dle jejího názoru podařilo zodpovědět

- co se ona sama dozvěděla o polské škole v Praze a na základě čeho se to dozvěděla.

S přihlédnutím k výsledkům obhajoby navrhuji pro práci ohodnocení dobře.

V Praze dne 25.8.2008
Mgr. Dana Moree